

SHERLOCK
HOLMES

Případ
zamilovaného faráře

SHERLOCK HOLMES

Případ zamilovaného faráře

RENÉ RONY

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

SHERLOCK HOLMES

Případ zamilovaného faráře

Copyright © René Rony, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-327-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-328-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-329-8 (PDF)

Obsah

1. Případ tajemné ženy z Berkshiru
2. Případ zamilovaného faráře
3. Případ mrtvé nevěsty
4. Případ očekávaného vraha
5. Případ panenka
6. Případ zabití v pokoji
7. Případ anonymních dopisů
8. Případ Anonymus
9. Případ ukradeného zlatého řetízku s diamanty
10. Případ posedlých žárlivosti

1. Případ tajemné ženy z Berkshiru

Píše se rok 1893. Jmenuji se Arthur Evans, studuji poslední semestr v Cambridgi, kde se věnuji latině a filozofii. Bydlím se svou matkou v Bishopsgati, čtvrti na východě londýnského obvodu City. A pokud mi to čas a strýček doktor John Watson dovolí, velmi rád trávím své volno ve viktoriánském domě 221 na Baker Street, kde bydlí se svým nejlepším přítelem Sherlockem Holmesem, kterého velice obdivuji.

Přestože ve chvíli, kdy se Holmes objeví přestanu pro strýčka Watsona existovat, neměnil bych tuto společnost za nikoho jiného.

Stejně tak jsem neviditelný pro Holmese. Někdy mám pocit, že mě ani nevnímá, ale moji přítomnost na prosbu svého přítele Watsona toleruje. Na nic se mě nikdy neptá, a pokud mě zmíní, tak jen slovem mladej.

Fascinuje mě jeho pozorovací talent a logické uvažování nemluvě o málokdy chybné dedukci.

V tomto roce jsem trávil u strýčka Watsona Velikonoce. Sherlock Holmes se převelice nudil. Nebavila ho ani hra na housle a dokonce odmítal kouřit svou pověstnou dýmku. Byl nevrlý a strýček mi pošeptal, že už dlouho neřešil nějaký zajímavý případ.

V tom jsem mu nemohl pomoci, ale za dva dny nato po obědě zaklepala významně na dveře bytná paní Hudsonová a zeptala se, zda je slavný detektiv ochoten přijmout jistou dámu.

Se strýčkem Watsonem jsem rychle vrhl pohled na Holmese. Tvářil se znuděně, ale v jeho očích zajiskřila zvědavost.

„Jak se jmenuje? Vizitku vám nedala?“ podivil se strýček Watson.

„Ne, nedala. Mám ji poslat pryč?“ zeptala se bytná.

„Ženská, to ať vás ani nenapadne,“ vyhrkl Holmes. „Pánové jste připraveni přijmout dámu?“ zeptal se s jistým sarkastickým podtónem.

Samozřejmě jsme se strýčkem souhlasili. Nuda už byla nepříjemná a já dokonce uvažoval o návratu domů.

Po chvíli jsme za dveřmi uslyšeli jemné zaklepání.

„Vstupte,“ vyzval příchozí přísným hlasem Holmes.

Dveře se otevřely a my vydechli úžasem. Vstoupila dovnitř neuvěřitelně krásná asi třicetiletá žena. Pozdravila nás a já se strýčkem jsme se oba vrhli ji postrčit k sezení židli. Holmes nás se škodolibým úsměvem pozoroval.

„Co vás k nám přivádí, paní ... paní,“ začal rozhovor Holmes.

„Slečna Olivie Robertsová,“ usmála se a na tváři ji rozkvetly růže. Přitom odhalila bílé zuby, které by mohly konkurovat perlám. Plné rty, pravidelné rysy, modré oči v ohrádce hustých řas. Dlouhé bohaté černé vlasy měla krásně zapletené pod bílým kloboučkem. Úzký pas, plný výstřih ve slušivých bílých šatech – zamiloval jsem se.

Strýček Watson se asi nezamíloval, ale rozhodně nemohl z krásné ženy spustit oči. Holmes se stále tvářil přísně. Bylo o něm

známo, že bez problému odolával ženským půvabům. Měl ženy za problémové, slabé, neschopné se o sebe postarat – neměl je prostě rád a nedůvěřoval jim. Kromě jedné, s kterou se poznal v roce 1891.

Irene Adlerová se objevila ve Skandálu v Čechách. Je to americká operní pěvkyně. Kdysi byla tajnou milenkou českého krále a vyhrožovala, že jejich vztah prozradí otci královy snoubenky, pokud sňatek neodvolá. Holmes k ní necítil “žádný cit podobný lásce”. Holmes však obdivuje její chytrost a přiznává, že je to jediná žena, která ho kdy přelstila.

„A kde taková krasavice jako vy bydlí?“ vyhrkl jsem. Holmes se na mě podíval rozezlenýma očima a strýček ke mně vzhledl vyděšeným pohledem, který říkal, ‘copak jsem ti neříkal, aby ses do ničeho, co se týká jeho případů nepletl’.

„V současné době bydlím v Berkshiru v jednom starém zámku u své přítelkyně Lady Evansové. Staré vdovy, která tam žije sama jen se služebnictvem. Zámku se říká duhový, protože na tom místě se často objevuje na nebi duha. Bydlím, spíše jsem se tam usídlila, abych si v klidu rozmyslela, co udělám se svým životem. Nechápu to, přestože jsem prostá a nemajetná žena, ani tam nemám klid a jsem sledována na každém kroku. Pane Holmesi bojím se o svůj život, proto jsem se rozhodla vyhledat slavného detektiva.“

Holmes mlčel a já jsem podle jeho vzteklého pohledu pochopil, že se mu něco na té dámě nelíbí, přestože to byla ohromná krasavice. Byl jsem z jeho chování zklamaný. Bavilo mě jak své klienty dostával svou předvídavostí. A teď nic neříká? Proč? Pohlédl jsem na strýčka Watsona a bylo zřejmé, že i on je Holmesovým chováním překvapen.

A ne jen on, i slečna Olivie Robertsová byla poněkud zaražena. Holmes si ji zkoumavě prohlížel a pak jen vyhrkl: „Mladej, napiš

adresu SLEČNY.“ Poslední slovo s velkou ironií zdůraznil.

Letěl jsem pro papír a péro.

Strýček Watson chtěl něco říct, ale Holmes ho svým nevrlym pohledem zarazil.

„Mohu tedy s vaší pomocí počítat?“ zeptala se sladce slečna Olivie Robertsová.

„Předpokládám, že chcete, abych na váš zámek dorazil zítra v době večere?“ řekl Holmes se stále s očividným nepřátelstvím.

Slečna Olivie Robertsová se zachvěla, ale snažila se své překvapení zakrýt. „Ano, chtěla jsem vás požádat, abyste ke mně i se svým přítelem a...“ podívala se na mě, „všichni tři jste u mě vítání a budu jen ráda, když u nás povečeříte a přespíte, pokud to bude třeba.“

Holmes mlčel a strýček to tentokrát nevydržel a řekl zajisté s dovětkem, že mám slečnu vyprovodit. To jsem s radostí udělal. Venku na ni čekal kočár. Což mě zarazilo, protože se zmínila o tom, že je nemajetná. Její přítelkyně je jistě bohatá, a proto byla i honosně oblečená asi díky její vřelé finanční podpoře. Cestou ke kočáru řekla: „Trochu mě slavný detektiv Sherlock Holmes zklamal.“

„Je to starý mrzout, ale chytrý.“

Usmála se a nasedla do kočáru. Vrátil jsem se zpět do pokoje, který byl již prosycen kouřem z Holmesové dýmky.

Detektiv zuřivě kouřil. Strýček si odkašlal a řekl: „Nevím, co si mám o této slečně myslet. Ovšem krasavice to je, to se musí nechat.“

„Taková drzost!“ konečně se Holmes rozpovídal. „Buď je tak hloupá nebo vychytralá.“

„Co vás drahý příteli rozčílilo?“ zeptal se strýček.

„Co mě rozčílilo? Ta její snůška lží. Předpokládám,“ podíval se na mě, „že přijela kočárem.“

Kývnutím hlavy jsem potvrdil jeho slova.

„Nemajetná a přijela kočárem. Nemluvě o jejich drahých šatech. Bydlí u své přítelkyně a řekne 'všichni tři jste u mě vítání'. Nevěřím, že se jmenuje, jak uvedla, pak by nebylo těžké zjistit, její poměry.“

„Proč jste tedy drahý příteli nepoložil otázky, které by ji usvědčily ve lži. V tom jste přece odborník?“

„Pokud není hloupá a já jsem přesvědčen, že není, tak je v tom jejím lhaní něco děsivého. Bylo lepší ji nechat v domnění, že ji věřím. Jakoby to měla naučené...“ řekl si pro sebe Holmes tichým hlasem.

„Pokud hloupá není,“ namítl strýček, „tak určitě si bude jistá, že jste jejím lžím neuvěřil.“

„Ona se bojí o svůj život. Směšné! Proč by se nemajetná a prostá žena bála o svůj život a na zámku. Ach, Bože! Já se bojím o život, ale ne její, a proto tam chci jet.“

„To je vážné obvinění,“ zděsil se strýček Watson.

„Něco si o majitelce zámku zjistím – duhový zámek.“

Rychle se oblékl a odešel. Podíval jsem se na strýčka Watsona, ten jen nechápavě pokrčil rameny.

* * *

V osm hodin večer se Holmes přiřítíl domů. Z jeho tváře bylo patrné, že nebyl ve svém pátrání moc úspěšný.

„Holmesi, tak co jste zjistil? Nemůžu se dočkat,“ sedl si ke mně na pohovku strýček Watson.

Detektiv si zapálil dýmku a postavil se zády k nám k oknu. Mlčky kouřil, a pak řekl: „Lady Evansové je stará vdova a vlastní duhový zámek v Berkshiru. Čas od času ji navštěvují jisté dámy, které tam i přespávají. Jak jsem předpokládal Olivií Robertsovou nikdo nezná, ani její popis nikomu nic neřekl. Vdova je bezdětná a dokonce nemá ani příbuzné nebo, aspoň o nich nikdo nic neví. Lady Evansová přijela z Ameriky poté, co tam zemřel její manžel, který tam zbohatl z prodeje kakaa. Starý zámek koupila velmi lacino, protože tam prý straší. Sloužící si přivezla sebou, kuchařku – starou černošku a Iry manželé Brownovi, kteří jsou o deset let mladší jak ona. O minulosti jejich sloužících nikdo nic neví.“

„Pokud slečna Olivie Robertsová má nekalé úmysly, proč si ke svým podlým záměrům bere k sobě nejslavnějšího detektiva?“

„To je dobrá otázka Watsone. Opět jste zajiskřil. Protože potřebuje alibi, a pokud ji je potvrdí slavný detektiv – těžko se najde někdo, kdo by o jejich slovech pochyboval.“

„Ale pořád riskuje, že přijdete věci na kloub.“

„Věří si – moc si věří.“

„Předpokládám, že jste se pokusil zjistit, kdo na zámku straší?“

„Ano, našel jsem služebnou, která kdysi na zámku pracovala. A ona tvrdila, že slyšela kroky, aniž by někoho viděla.“

„Co si o tom myslíte?“

„Tajná chodba, příteli. Ať nám bytná sbalí nějaké věci, asi se na duhovém zámku poněkud zdržíme.“

* * *

Nemohl jsem ani dospat, jak jsem se těšil na to, že opět uvidím krásnou slečnu Olivii Robertsovou, ať už se jmenuje jakkoliv. K večeru jsme si objednali taxi. Přikulhal se k našemu domu na Baker Street taxi s dosti starým koněm. Vyřazený kočár nějakého aristokratického rodu, taky stal tak tak na svých kolech. A kočí? Bože! Kdo byl starší, kůň nebo jeho pán? Holmes jen převrátil oči, když jsme stanuli u kočáru každý s jedním zavazadlem.

Kočí nám pomohl naložit zavazadla – rozjeli jsme se k duhovému zámku, kolem kterého se rozprostíral hluboký les. Najednou kočí koně zastavil.

„Co se děje?“ zlobil se Holmes.

„Dál nejedu. Musíte pěšky. Za půl hodiny po lesní cestě jste na místě,“ řekl rozhodně kočí.

„Proč jste to neřekl na Baker Street, vzali bychom si jiný taxík?“

„Neznám nikoho, kdo by tam s vámi jel,“ zavrčel.

„No slyšeli jsme, že prý na zámku straší, ale to přece nemůžete brát vážně?“ přidal se strýček Watson.

„Nejedu. A divím se, že tam jedete vy. Víím, co víím. Víc nepovím,“ natáhl ruku, čímž dal najevo, že chce zaplatit.

Holmes na strýčka kývl, aby mu zaplatil.

Les byl hustý, ozývaly se kolem nás podivné zvuky, vrzání dřeva, skřeky, vzdechy... Přiznám se, že jsem se trochu bál, ale při pohledu na Holmese, který zuřivě šel tři kroky před námi a za ním běžel strýček, jsem se musel pousmát. Bát se s nejslavnějším detektivem – to je přece hloupost.

Konečně jsme spatřili věžičku duhové zámku a světe div se – dokonce se klenula nad starodávným zámek duha. Pokud to nebyla duha, tak nevím, co to mohl být za barevný pás. Strýček Watson se zeptal Holmese, co si o duze v tuto dobu myslí, ale on ho odbyl, že se nemíní zaobírat nějakou hloupou hrou někoho.

Unaveni jsme stanuli v dosti zanedbané zámecké zahradě, kde plevel dusila vše, co se podobalo květinám. Neposekaná tráva, přerostlé stromy, kašna s podivnými postavičkami s infernálním vzhledem.

Zámek vypadal strašidelně. Nedivím se, že se říká, že tam straší. Nebyl velký, ale ani malý. Levé křídlo bylo neobydlené. Okna zatlučené. V pravém křídle svítilo ve dvou oknech ponuré světlo.

Klepátkem Holmes zabušil na dveře. Jednou nestačilo až po čtvrtém zabušení nám přišel otevřít asi šedesátiletý muž.

Muž byl velice hubený, oděný do černého, z módy vyšlého oděvu. Šedé, řídké vlasy měl dlouhé po ramena a divoce mu vlály kolem hlavy. Velký nos, ostré rysy, pichlavé oči, strniště a úzké rty mu na kráse nepřidaly. A když otevřel pusou bylo vidět, že má jen velmi málo zubů.

„Co si přejete?“ překvapeně se díval na naše zavazadla.

„Přišli jsme na pozvání slečny Olivie Robertsové, která toho času pobývá u Lady Evansové,“ řekl důrazně detektiv.

„Lady Evansová žádnou návštěvu neočekává, to bych musel vědět a co se týká slečny Olivie Robertsové – musel si z vás někdo udělat dobrý den.“

„Pane, jsem dosti unaven, abych poslouchal takové nesmysly. Tady je moje vizitka. Předejte ji své paní.“

Po přečtení jména se překvapeně na Holmese a poté na strýčka Watsona podíval, asi se i k jeho uším dostalo věhlasné jméno Sherlocka Holmese. Pokrčil rameny, zabouchl nám dveře před nosem a odešel.

„No, to je chování. Ale proč mě to nepřekvapuje? To, že lhala bylo jasné, ale takové přijetí jsem opravdu nečekal,“ vztekal se Holmes.

„Bože, jak jsem unavený,“ utíral si z čela pot strýček. „No vydat se zde, byla asi pošetilost. Stárneme, drahý příteli.“

„Watsoně víte, že mám na nekalosti čuch a počítal jsem i s touto eventualitou, a proto jsem zamluvil noclehy v nedalekém hostinci. Ovšem jít tam pěšky, by nás zcela fyzicky vyčerpalo. Netušil jsem, že se taxikáři bojí jezdit k duhovému zámku. Měl jsem za to, že pokud by nás neubytovali, tak by nás taxikář odvezl do toho hostince. No to je překerní situace.“

Otevřely se dveře a milostivě nám bylo dovoleno navštívit Lady Evansovou. V ponurém pokoji s těžkými zatáhnutými závěsy seděla v křesle drobná stařenka. Přestože ji bylo teprve sedmdesát let, vypadala na sto.

Sluha ukázal na židle za stolem. Veškerý nábytek byl zde ve stylu Ludvíka XIII.

„A kde je slečna Olivie Robertsová? Především s tou jsme chtěli mluvit. Jsme tady na její pozvání,“ houkl na sluhu Holmes.

Sluha nechápavě zakroutil hlavou, a pak nás vyzval, abychom šli za ním. V ruce nesl velký svícen. Strýček se omlouval Lady Evansové, že za chvíli přijdou a ona řekla jen 'ano, ano.'

Sluha nás zavedl do obrovské haly, jejíž stěny byly pokryty obrazy s portréty šlechticů. Asi původních majitelů zámku dříve

hradu. Obrazy byly zaprášené, po mnohých se táhla pavučina a ze špinavých oken zde skromně prosvítalo světlo. U jednoho obrazu nějakého vojáka se Holmes zastavil a pozorně si ho prohlížel.

Nejen zvenku, ale i vnitřní prostory zámku vyvolávaly ve vaší mysli děsivé pocity. Sluha přistoupil k jednomu velkému obrazu s portrétem dámy a svícnem na něho zasvítit.

„Cože? Co to má znamenat?“ vyjekl Holmes, zatímco já a strýček Watson jsme na obraz zírali s otevřenou pusou. Byla na něm vyobrazena slečna Olivie Robertsová ve stejném věku, účesu a oblečení v jakém nás navštívila. Problém byl v tom, že podle datumu pod signaturou byla, zde vymalována před sto lety.

„Já tady nebudu nikomu za blázna,“ rozčílil se Holmes. „Jste schopni nás odvést do hostince U Jelena?“

„Rád bych, ale dnes ráno nám zdechnul poslední kůň, který Lady Evansová vlastnila. Ale zítra ráno, přijede Jozka, který nám vozí jídlo a jiné potřebné věci. Ten by vás mohl odvést do hostince.“

„Takže nám nezbyvá než požádat Lady Evansovou o nocleh,“ vydechl strýček.

„Tak bych to viděl,“ řekl sluha. „Přejete si jít za ní?“

„Samozřejmě, i když to nebude k ničemu platné,“ zaskučel Holmes. Všichni tři jsme se poslušně vraceli zpět sluhovy v patách do komnaty Lady Evansové.

Sluha ji stručně vylíčil naší situaci a ona zase řekla to své 'ano, ano.'

Osmělil jsem se a Lady Evansové se zeptal: „Promiňte madam, rád bych se vás něco zeptal.“

„Ano, ano.“

„Lidé říkají, že tady v duhovém zámku straší.“

„Ano, ano, hodně se tady práší,“ odvětila stařenka a dívala se na mě jakoby dětskýma očima.

„Už toho mám dost!“ vykřikl Holmes. „Na první pohled je zřejmé, že je ta žena dementní. Je zbytečné pokračovat v rozhovoru.“

„Jako lékař s vámi Holmesi mohu jen souhlasit. Vůbec tomu nerozumím – ta žena na obraze a slečna Olivie Robertsová. Možná její duch nás přišel požádat o pomoc.“

„Nemohu uvěřit Watsone, že jste něco takového vyslovil. To, co se tu děje není žádná duchařina. Všechno mají promyšlené. Prostě nás tady chtěl někdo dostat.“

„Ale nemohli vědět, že tady zůstaneme na noc.“

„Ale mohli to vědět, když se tomuto zámku každý vyhýbá a jezdí tu jen nějaký pohůnek, který je s nimi domluvený, kdoví na čem.“

„Jak si vysvětlujete tu podobu slečny Olivie Robertsové?“

„Nějaké vysvětlení určitě existuje. Každopádně se nesmíme zachovat tak, jak oni předpokládají.“

„A co předpokládají?“ zeptal se strýček Watson unaveně.

„Předpokládají, že si půjdeme lehnout.“

„A my si nepůjdeme lehnout?“ zeptal se strýček vyděšeně.

„Jistěže, že nepůjdeme.“

„Ani nepovečeříme?“

„A vy jste slyšel, že by nám někdo večeri nabídl.“

„Kdybychom požádali, tak snad...“

„Ne,“ skočil zprudka Holmes strýčkovi do řeči. „To tak, nechat se ještě omámit nějakými jedy. Pro tuto příležitost mám ve svém zavazadle nějaké jídlo a pití.“

„Díky Bohu, za váš dar rozumu,“ oddychl si strýček a já s ním jen mohl souhlasit.

Na dveře pokoje Lady Evansové, ve kterém jsme doposavad stáli zaklepal sluha a řekl: „Pokoje jsou připravené i s večeří.“ Strýček chtěl něco říct, ale Holmes ho svým ostrým pohledem zadržel.

Služebnictvo pro nás přichystalo dva pokoje. Já se strýčkem jsme měli pokoj o něco větší než Holmes, který ho měl za to přepychověji vybaven. V obou pokojích byly starodávné kamna, postele, stůl, dvě židle a truhla na prádlo a na menším stolku stály věci pro hygienu. Špinavá okna byla zatáhnuta závěsy a na stole stál svícen s třemi svíčkami, který osvětloval sklenice, talíř s jídlem a džbánek s vínem. Vstoupili jsme do pokojů, ale jakmile sluha odešel, Holmes přišel do našeho pokoje.

Viděl, jak se dychtivě dívám na talíř s jídlem, a proto vytáhl svoje zásoby jídla. V klidu jsme pojedli, Holmes si zapálil dýmku a přemýšlel, zatímco strýček rozvinul teorii o duších.

„Nesmysl. Možná jste si všimli, že jsem si v obrazárně důkladně prohlížel jeden obraz.“ Přikývli jsme a on pokračoval: „Ten obraz měl živé oči.“

„Tím chcete říct, že nás někdo sledoval?“

„Ano. Domnívám se, že oči patřily slečně Olivii Robertsové.“ Když viděl, že chce strýček zaprotестovat, rychle řekl: „Watsoně, prosím vás, nezlobte mě s těmi duchy. Vy takový racionální člověk, lékař.“

„Ale měl jsem jednu zkušenost...“

„Dost! Není čas na hloupé řeči. Musíme najít tajnou chodbu a dostat se ven.“

„Proboha, co budeme dělat večer venku?“ zděsil se strýček Watson.

„Rozhodně budeme ve větším bezpečí venku než tady.“

„Nechci shazovat váš um Holmesi, ale najít v zámku tajnou chodbu nebude asi tak jednoduché.“

„Logicky Watsone, pokud nás někdo živý sledoval za tím obrazem, musí být právě za tímto obrazem tajná chodba.“

„Ten za obrazem nebo ta si zajisté všiml, že i vaše maličkost si všimla jejich živých očí.“

„Nejsem hlupák, Watsone! Prohlížel jsem si dole signaturu, nikoli oči vojáka. Běhmo živých očí jsem zahlédl v záblesku svícnu sluhy, a pak jsem se do těch míst už nepodíval. Počkáme ještě dvě hodiny, a pak půjdeme do obrazárny. Předpokládám, že v deset hodin večer služebnictvo ulehne.“

Co se mě týkalo, přestalo mě ono dobrodružství bavit a měl jsem velké obavy, protože jsem vycítil, že i Holmes má jisté obavy. Vždy byl velice nervózní a nevrlý, pokud nešlo něco podle jeho plánu.

Úderem desáté hodiny jsme stanuli před obrazem vojáka, kde Holmes uviděl živé oči. Tentokrát byly namalované, skoro bych si myslel, jestli se Holmesovi něco nezdálo. Opatrně jsme sundali obraz a protože byla obrazárna po strom obložena dřevem, pravděpodobnost tajných dveří tady byla. Ale jak je otevřít, co když se daly otevřít jen z tajné chodby.

Já se podíval na oči v obraze a skutečně tam byl v místě očí zářez, tak aby se daly oči sklapovat. Holmes měl pravdu, že někdo musel mít otevřené dveře, aby nás mohl přes oči v obraze pozorovat.

Ale páčku na otevření tajných dveří nenašel, i když jsem všude kam chtěl svícnem zasvítit.

Holmes přešel k obrovskému krbu, v kterém zmizel. Překvapeně jsme se na sebe se strýčkem podívali, když v tu chvíli nás vyděsil skřípavý zvuk. Holmes otevřel zevnitř tajné dveře. Vstoupili jsme do úzké chodby. Holmes ještě běžel pověsit obraz a opět se krbem dostal k nám. Zavřely jsme tajné dveře a zapálili louč, kterých tam bylo na zemi několik. Chodba, kterou jsme příkrčení procházeli vedla do labyrintu dalších chodeb. Vůbec se mi to nelíbilo a nebyl jsem sám.

Holmes dělal značky, ale vždy jsme se po bloudění dostali zase tam, odkud jsme vyšli. Najednou se ozval zvonivý hlas: „Kdo nezná cestu k dalším tajným dveřím se nikdy z labyrintu nedostane.“

Překvapeně jsme se ohlédli za hlasem, ale nikoho jsme neviděli.

„Má pravdu, ať je to kdo je to, odsud se nedostaneme. Musíme zpátky,“ zavelel Holmes. Dostat se do krbu trvalo dost dlouho, ale nakonec jsme to zvládli a vylezli jsme krbem ven. Zašli jsme do našeho pokoje. Holmes se vztekle posadil na postel a já se strýčkem na židli. Naštěstí se v krbu už delší dobu netopilo, tak jsme nebyli moc špinaví.

„Nic ve zlém Holmesi, ale proč jste se chtěl dostat ven tajným vchodem? Přece by se našel vchod ven i tady nahoře.“

„Očekával jsem, že v tajné chodbě nalezneme něco, co nás posune dál. A myslel jsem si, že oni nebudou počítat s tím, že budeme tajný vchod hledat. Mýlil jsem se! Dostali jsme se do spáru mazané bandě.“

„Ale proč? Co po nás můžou chtít? A ten hlas, přišel mi jako ženský.“

„Čí to byl hlas není důležité. Nerad to říkám, ale nevím, co se tady děje. Prostě to nechápu a taky nemám žádné možnosti většího pátrání. Ale jedno tuším. Někdo chce dostat mě do nějaké šlamastyky.“

Vím, že to ode mě není pěkné, ale po těchto slovech jsem si oddychl. Je velmi pravděpodobné, že se to všechno děje, kvůli proslulému detektivovi, který do věznice napomohl mnohým lidem.

Holmes kouřil s tím, že se mu nechce spát a bude nás hlídat. Dotáhl si k nám ze svého pokoje křeslo. S velkou radostí jsme se strýčkem ulehli a oddali se spánku. Strýček Watson kupodivu na zámku moc nekouřil. Vzpomínám si, jak mu jednou Holmes řekl: 'Ne, Watsone, obávám se, že bych se mohl zavázat rozpoznat vaši stopu mezi všemi stopami světa. Jestli mě chcete vážně oklamat, musíte změnit trafikou, protože když vidím nedopalek cigarety s nápisem Bradley, Oxford Street, vím, že můj přítel Watson je poblíž.'

* * *

Ráno nás vzbudil velký hluk. Utíkali jsme se strýčkem z pokoje ven. S hrůzou jsme zjistili, že někdo starou dámu zadusil ve spánku polštářem. Strýček se chtěl podívat na mrtvou, ale už tu byla policie a nepustila ho k ní. Hledali jsme Holmese, ale nebyl nikde k nalezení.

Policie nás vyslechla a nechala odvést na nejbližší policejní stanici, kde strýčkovi bylo dovoleno zavolat do Scotland Yardu inspektorovi Lestrademu, který často spolupracuje na těžších případech s Sherlockem Holmesem a mého strýčka dobře zná.

Ničemu se nedivil, nebylo to poprvé, kdy měl strýček Watson a Holmes, co do činění s policií a zařídil, aby nás taxík dovezl na Baker Street, s tím, že si případ přebírá Scotland Yard.

Sherlock Holmes doma nebyl a bytná ho neviděla. Strýček začal být nervózní, ale musel za svými povinnostmi, a tak jsem zůstal sám.

Ten den se nic neudálo. Holmes nebyl stále přítomen, ale druhý den přišel telegram, že se musíme všichni tři další den ráno dostavit do Scotland Yardu, inspektor Lestrade chtěl s námi mluvit.

Do jeho kanceláře jsme, ale přišli sami bez Holmese. Ten prostě zmizel a nikomu nepodal žádnou zprávu. Nebylo to nic neobvyklého, ale přesto měl strýček Watson o něho velké obavy.

„Dobrý den! Sherlock Holmes s vámi není?“ byl první dotaz inspektora Lestradeho.

Na naší zápornou odpověď řekl: „To je zlé. Velmi zlé!“

„Vy mě děsíte,“ řekl strýček.

„Je podezřelý z vraždy Lady Evansové.“

„To nemyslíte vážně!“ vyhrkl jsem, ale pak už mluvil jen se strýčkem.

„Myslím to smrtelně vážně a to, že není nikde k sehnání mu jen přitěžuje.“

„Proboha, jaký by měl důvod zabít Lady Evansovou, kterou ani neznal,“ nechápavě kroutil hlavou strýček Watson.

„Odkázala mu zámek a všechno další svoje jmění, včetně ohromné finanční částky.“

„Cože?“ vyhrkli jsme současně se strýčkem.

„Ano, je to tak. Samozřejmě nevěřím, že by slavný detektiv někoho zabil pro peníze, ale to, že je k nenalezení ho činí podezřelým. To jistě chápete.“

„Ale, proč by mu Lady Evansová odkazovala svůj majetek?“

„To nevím, ale je uvedený v závěti jako první dědic.“

„A kdo je druhý dědic?“

„Nějaká slečna Amalie Clarková, která se poslední rok o Lady Evansovou starala.“

„No tak vidíte, máme tady další podezřelou,“ zaradoval se strýček.

„Podezřelá je, ale má alibi. Sloužící uvedli, že odjela před týdnem za svou umírající pěstounkou, neboť je nalezenec, což navíc prý Lady Evansovou taky trápilo, že tak hodné děvče mělo bídný život.“

„To neznamená, že nemohla vraždit. Mohla se tajně vrátit do zámku.“

„Nemohla. Má pevné alibi, odjela do hrabství v Devonu, kde po smrti pěstounky, která bydlela v podnájmu, byla ubytována v hostinci U Kohouta a majitel hostince dosvědčil, že celou dobu byla u nich a v době předpokládané vraždy si žádala na bolest břicha mátu.“

„Tak mohla mít spojence.“

„Jistě, ale v zámku jste byli jen vy tři a sloužící, kteří by ji těžko zabili, protože by přišli o dobrou práci a bydlení. Navíc se u zavražděné našla jedna věc, kterou vlastní Sherlock Holmes. Jeho dýmka.“

„Tu tam mohl někdo nastrčit,“ řekl rychle strýček. „A do zámku se mohl vloupat někdo cizí.“

„A jak by se tam dostal? Víme, že tam nikdo kromě toho podivína Jozky nejezdí, protože se traduje, že na duhovém zámku straší.“

„No a ten Jozka by ji nemohl zabít?“

„Nemohl, má pevné alibi.“

„Já, ale viděl, že má Sherlock Holmes v zavazadle ještě dvě další dýmky,“ dodal jsem nesměle, „takže ji mohl někdo detektivovi vzít.“

„Jistě to mohl, ale kde k sakru ten chlap je?“ ztratil nervy inspektor Lestrade.

Byli jsme propuštěni a doma netrpělivě čekali, co se bude dít. Bylo nám jasné, že Holmes dobře ví, co se na něho ušilo a hledá pravého vraha. Za týden nato, byl tento případ vraždy objasněn.

* * *

Vyčerpaný Holmes se objevil pozdě večer. Mávl rukou, že s námi nemůže mluvit a odešel do svého pokoje, kde čtrnáct hodin v kuse spal. Poté se najedl a zapálil dýmku. Nemohl jsem se dočkat, co vše nám bude povídat.

„Drahý příteli, ani nevíte, jak jsme kvůli vám celý týden rozrušeni. Kde jste proboha byl?“ zeptal se strýček Watson.

„No, jak mi to všechno přišlo šílené, tak se to nakonec ukázalo jako velmi banální. Ve chvíli, kdy jste usnuli, jsem se šel projít po zámku a uslyšel ty Iry, ty manželé šeptat. 'Myslíš, že to vyjde? Musí to vyjít. Ale on není žádný hlupák... ale ona má neprůstřelné alibi. Nesýčkuj to klapne. Kdyby ta stará čarodějnice nezměnila závěť, tak jsme ji nemuseli zabít.'“

Po těch slovech mě zamrazilo a šel jsem se podívat do jejího pokoje a skutečně tam ležela mrtvá. V tom jsem někoho uslyšel, tak jsem běžel do svého pokoje a dělal, že spím.

Stále jsem, ale nechápal, proč si k vraždě vyžádali naši přítomnost. Aby měli alibi? Hloupost. Bylo mi jasné, že jako první musím zjistit, co bylo uvedené v té závěti.

Nebylo těžké najít vykonavatele závěti – byl to její osobní lékař, doktor Harrison. Ve chvíli, kdy mě spatřil radostně zvolal: 'Tak už to víte slavný detektive?' běžel mi podat ruku. Málokdy mě něco dostane, ale v tomto případě to bylo už po několikáté.

'O čem to mluvíte, pane?'

'Lady Evansová vám přece odkázala půlku zámku a půlku majetku, který je ... řeknu vám přesně,' šel se podívat do svých papírů, ale já ho zastavil.

'Nic nehleďte a řekněte mi, proč zrovna mně odkázala Lady Evansová svůj majetek?'

'Tak vy jste to nevěděl?'

'Ne.'

'Tak, proč jste přišel?'

'Byla přece zavražděna.'

'Cože?' překvapeně usedl na židli, a pak mi sdělil, že nebyl v onu dobu v Londýně. A její sloužící manželé Brownovi se jaksí nezmínili, že byla zavražděná, neboť od nich se dozvěděl, že je mrtvá.

Zeptal jsem se ho, kdo je druhým dědicem a on mi sdělil, že slečna Amalie Clarková, která se poslední rok o Lady Evansovou starala. Takže já a ta Amalie jsme byli jediní dědicové. Bylo mi jasné, že ta Amalie byla Olivie Robertsová a zahrála na mě tyjátr, aby získala celý majetek pro sebe. Bez problému jsem dostal její adresu a

vydal se do Devonu, ale tam mi v tom ponurém domě řekli, že její pěstounka je mrtva a ona bydlí v hostinci U Kohouta.

Mýlil jsem se, nebyla to Olivie Robertsová, i když je taky celkem hezká.

Když jsem ji řekl, že někdo Lady Evansovou zavraždil, rozplakala se a řekla mi vše, jak se odehrávalo s ujištěním, že netušila, co Brownovi zamýšlejí.

Její pěstounka byla svobodná porodní bába a jedna šlechtična otěhotněla, a protože šlo o nevěru, nechala své dítě u ní. Než dáma zemřela, dostávala od ní peníze na živobytí. Službu na duhovém zámku ji zařídila pěstounka. Jak se seznámila s Brownovými neví. A není to ani důležité.

Brownovi trvali na tom, aby po dobu, co bude sloužit u Lady Evansové nechodila mezi lidi, protože se o zámku traduje, že tam straší a mohla by se dostat do řečí. Nicméně si ji Lady Evansová oblíbila a svěřila ji, že ji odkáže svůj majetek a ještě jednomu detektivovi, který se postaral o to, že se její manžel zbavil jednoho zločince, který jim ničil život a oni se kvůli němu museli odstěhovat do Ameriky. Ve chvíli, kdy byl ten ďábel, jak ho nazývala zatčen a odsouzen k trestu smrti se mohla vrátit do své milované Anglie. Svou demenci jen předstírala, bála se prý těch Irů.

Taky se jí svěřila, že by si přála, abychom starou černošku tu kuchařku nechali dál pracovat na zámku, ale manželů Brownových se máme zbavit, protože jsou falešní a ona se jich bojí, takže první závěť roztrhala, kde vše dříve odkázala jim. Amalie byla překvapená, že tak o nich mluví, protože se k ní manželé chovali velmi hezky a stále ji říkali, že nemají děti a rádi by ji adoptovali, aby nebyla sama a měla rodinu.

V tu chvíli mi to bylo jasné. Banální plán jak přijít k dědictví. Na mě chtěli hodit vraždu, aby se mě zbavili, a poté by se zbavili Amalie, kterou by adoptovali, aby získali její zděděný majetek. Jak prosté a nízké,“ zakroutil očima Holmes.

„Od Lady Evansové nebylo rozumné, že Brownovým řekla, že mění závěť ve prospěch vás a Amelie,“ podotkl strýček Watson.

„Ona jim to taky neřekla, zřejmě asi slyšeli, jak se o změně závěti baví s jejím vykonavatelem nebo s Amelií.“

„No a kdo byla Olivie Robertsová?“ zeptal jsem se.

„Zašel jsem pochopitelně i za inspektorem Lestradem, abych mu sdělil, na co jsem přišel. Zatkli ty vykutálence. Brown zapíral, ale jeho žena se složila a vše hodila na svého manžela. Přiznala, že si našli prostitutku podobnou Olivii Robertsové z obrazu a naučili ji, co má říkat a jak se má chovat. Nechali ji ušít stejné šaty a kočár byl Lady Evansové. Prostitutka pro peníze by udělala cokoliv, aniž by se starala o to, proč se to po ní chce.“

„Drahý příteli, vy jste vlastně boháč a spolumajitel zámku,“ zvolal náhle strýček Watson.

„Nikdy bych nechtěl takové krvavé peníze,“ odfrkl Holmes. „Na zámku bude dětský útulek, který se bude financovat z těch zděděných peněz, starou černošku tam nechám vařit, protože ona o ničem nevěděla a Amalie tam bude ředitelkou.“

„Pokud bude Amalie Clarková souhlasit,“ namítl jsem.

„Zajisté, že bude. Vždyť ten dětský útulek byl její nápad,“ konečně se usmál Holmes.